

Miklya Zsolt

(MIUTÁN KÖLCSÖNÖSEN)

Miután kölcsönösen biztosítottuk egymást, és leróttuk az ilyen esetben egyébként is szokásos udvariassági köröket, mindketten tudtuk, nem hiába. Engem ő édesanyámra emlékeztetett kezdettől fogva, én őt, ki tudja, tán meg nem született fiára. A megüresedésről beszéltem, arról az állapotról, ami tökéletesnek tűnő vákuum az ember életében, s ő, miután tökéletességre törekedett mindig, rögtön értette, miről beszélek. Félreértés ne essék, nem szerénytelenségről van szó ez esetben, nem a rejtett góg nélkülözhetetlenség-komplexusáról, hisz nála szerényebb embert, isten bizony, aligha. Sokkal inkább arról a kibeszélhetetlen egymásra ismerésről, ami a vákuum és a tökéletes esetén is kézenfekvő egyébként. Amiért mindig is vonzzák egymást, a nélkülözhetetlenség határát súrolva legalábbis.

VENDÉGSZÖNYEG

*„önkéntelen kis mozdulat”
(Szauer Ágoston)*

A szöveg, látod szőnyeget terít,
papucs helyett mezítláb lépsz a rojtra,
s ha maradt, biztosan maradt még foltja,
kezed matat, utolsót igazít.

A vendég késik, tán hiába várod,
pakolnál össze, szemed csomagol,
de nem mozdulsz, még, talán, valahol,
aztán csak eldőlsz, ajtód be se zárod.

És vendég érkezik, szövegnyi vendég,
nem őket vártad, ám beengeded,
s míg felméred, hogy jut-e hely neked

a szőnyegen, vagy jobb, ha félreállsz,
s míg mezítláb vagy, új vendégre vársz,
nézd, szőnyeget terít egy régi emlék.

*

Egy önkéntelen mozdulat, tudom,
ahogy vigyázva tálalóba tette,
miközben tudta, ma is elkövette,
parányi folt a porcelánokon.

A csorba bögrét követeled újra,
a tenyérbe illő kis kínait,
a teatúra párahalmait,
miközben ujjad süteményért nyúlna.

Megáll a kéz az üres tál fölött,
a mézescsók, tudod, rég elfogyott,
az utolsót, nem is tudom, ki hozta,

a kínai meg egyszer eltörött,
és hiába vettél egy tucatot,
a teapárát nincs ki szervírozza.

TOLLUKBA ÖLTÖZÖTTEN

Kányádi Sándornak

nézem a filmsodákat
ahogy a foncsorozott tükör elcsöppen
az arc szétmállva lehullik
tócsába gyűlik
vagy fordítva éppen
lesem a tócsa feltámadását
a tükörcsöpppek arcoddá
foncsorozódását vissza
kéne csinálni élni egy-két
emberöltöt csöppjeiből
tanulni újra egy-egy tükör-
tekintet feltámadását
hiszem a folyamat vissza-
fordíthatatlan nem egy
filmtrükk virtusa virtualitása
hiszem az arc is vissza-
szelidül egyszer csöppjeiből
csöppedbe hullik ahogyan

a legördülő lépcsők alatt is
megnyílik a mennyezet egyszer

*

verseket recitál
éjfél tájban nagy lászló és kosztolányi az úr
beatles melódiákra táncol desiré
ahogy tolnai becézne hacsak
nem táncolna ő is pilinszky
kiskanalával de pé sarokba
húzódva ül figyel a sántikáló
költő botjával üti a taktust
a sírját botozza verseket
recitál nem ír a papfiú többet

*

lesz-e madarak feltámadása
jönnek-e északról délről
vadludak flamingók darvak
és akik maradtak itthon
üvegen koppanó süvöltő szélkiáltó
és a rigó is nem felejtve a füstöt
fütytyöt akartam mondani látod
a hamumadarak is jönnek
meg a verebek kiket sohase hívott senki
a földre hajjigált csirinyók is
s csapnak akkora lakodalmat
hogy még a bárány is táncra perdül
jönnek túll helyett tollruhában
tollukba öltözöttek

Miklya Luzsányi Mónika

MADÁRKENYÉR

Schein Gábornak

Évtizedekkel később, anyja halála után volt csak képes regisztrálni a pillanatot, az ajak éles, keskeny metszetét, ahogy fehér vonallá préselődik össze. A gyerek akkor még tisztán emlékezett az apjára, legalábbis azt hitte, tisztán emlékszik. Elöntötte a konyhát a magas polgárházak közé szorított sötét kapubolt semmivel össze nem téveszthető szaga, a málló vakolat, salétrom meg doh magába elegyített valami megfoghatatlan savanyú illatot. A kapualj elfalazott beugrójában vadhajtás nőtt, madár ejthette el a magját, vagy szél hozta oda, nem tudott róla senki, csak a gyerek. Laca bá már csak akkor